

Těmito slovy byli všichni jeho protivníci zahanbeni... (L 13,17a)

(L 13,10-17)

Podají se staronové vládě uzavřít smlouvu s Vatikánem?

Těsná nadpoloviční většina poslanců podpořila staronovou koaliční vládu v čele s premiérem Stanislavem Grossem. Součástí jejího programového prohlášení jsou i tyto věty: „Významnou součástí občanské společnosti jsou církev a náboženské společnosti. Vláda hodlá pokračovat v uspořádání majetkových vztahů mezi nimi na jedné straně a státem na straně druhé a předloží k veřejné diskusi koncepci nového modelu jejich ekonomického zabezpečení. Vláda bude usilovat o dokončení ratifikačního procesu smlouvy mezi Českou republikou a Svatým stolcem.“ Do voleb zbývají dva roky, takže je otázka, jestli je to čas natolik dlouhý, aby se podařilo tyto úkoly splnit. Ratifikaci smlouvy s Vatikánem totiž 21 května 2003 odmítlo 110 ze 177 přítomných poslanců.

Ministr zahraničí Cyril Svoboda teď bude zjišťovat, jaká je nyní mezi politiky atmosféra pokud jde o přijetí smlouvy s Vatikánem. Hovory o smlouvě ale nechce v žádném případě uspěchat. I když sněmovna smlouvu odmítla, neznamená to podle Svobody, že tím ratifikační proces skončil.

V programu nového koaličního kabinetu se objevila i věta, že vláda si je vědoma nutnosti existence smlouvy s Vatikánem. „Je potřeba velmi pečlivě sondovat... mezi politickými stranami, jaký by mohl být její osud,“ řekl ministr 27. srpna ČTK.

Česká diplomacie o textu smlouvy vyjednávala řadu let. Dokument o postavení Římskokatolické a Řeckokatolické církve v zemi narazil na odpor poslanců. Jeho text letos ostře zkritizoval i prezident Václav Klaus. Existence smlouvy by se nezamlouvala ani některým církvím.

Podle dostupných informací Česká republika a Bělorusko jsou jedinými zeměmi z bývalého východního bloku, které podobnou dohodu nemají.

Diecézního varhanického kurzu v Náchodě se zúčastnili hudebníci z celé církve (viz. str. 6)

„Je zřejmé, že postoje části politické reprezentace jsou ovlivněny názorovými stereotypy národně-liberálního pohledu na roli církve a náboženství ve veřejné sféře, jež často pramení ještě v době 19. století. Vzájemná kooperace mezi státem a církvemi přitom může napomoci české společnosti jako celku a otevřít pozitivní perspektivu dalšího rozvoje vztahu církve a státu pro třetí tisíciletí, a to i v rámci rodící se evropské integrace, do níž se zapojila i naše vlast“, řekl v Mnichově 6. května t.r. ve své přednášce na téma "Vztah mezi církví, společností a státem v proměnách moderní doby v českých zemích" kardinál Miloslav Vlk.

Podobně emotivně reagoval na odmítnutí ratifikace i tehdejší apoštolský nuncius arcibiskup Erwin J. Ender: „Odepřením ratifikace smlouvy mezi Vatikánem a Českou republikou parlamentem se stalo něco neuvěřitelného. Vláda a její nejsilnější strana, které nechaly smlouvu podepsat, daly pak o několik měsíců později odmítnutím ratifi-

kace v parlamentu na vědomí, že na ní už nemají zájem. Je to zrovna tak rozporné a nepochopitelné, jako kdyby česká vláda, která podepsala smlouvu o přistoupení k Evropské unii, o několik týdnů později vyhlásila, že už k ní přistoupit nechce. Výsokí politici v zemi hovoří o vládní ostudě. Postoj Vatikánu je jasný a jednoznačný. Chtěl tuto smlouvu, podepsal ji a nyní chce, aby po ratifikaci v parlamentu začala platit. Jednání české strany je naproti tomu zmatečné a plné rozporů, zároveň ano i ne, přijetí smlouvy jejím podpisem a současné odmítnutí odepřením ratifikace“.

Vatikán má uzavřenou mezistátní smlouvu se 179 zeměmi celého světa a je zajímavé, že její obsah se v různých státech velice liší a je závislý na procentu římských nebo řeckých katolíků v daném státě. Nedávno mělo problémy s ratifikací Slovinsko a teprve po změnách ve smlouvě ratifikace klidně proběhla. Jestli i u nás bude vůle ke změnám, ukáže teprve čas.

Heslo na září

*Nestaví-li dům Hospodin,
nadarmo se namáhají stavitelé.
Nestřeží-li město Hospodin,
nadarmo bdí strážný.*

Ž 127,1

Lidové přísloví má pravdu, když říká: „Hlavou zeď neprorazíš!“ Platí to i pro různé "domy života", jež se pokoušíme vystavět. Ať už myslíme na přátelství, jež se pokoušíme udržet "drobnými dárky" nebo na naše partnerství, manželství a lásky, jež chtějí být rovněž budovány z rozhovorů a společenství, z ohleduplnosti a vzájemné podpory, anebo když myslíme na své děti a vnuky, kteří potřebují jak náš doprovod do života, tak při pomýšlení na ostrahu vnitřního "města života", - vždycky jde o to nešetřit vlastní námahou a současně znát hranice možného. Každý z nás jistě má tu zkušenost, že existují situace, konstelace a události v našem životě, které se nedají zvládnout ani s největší námahou a intenzivní prací. Vedle toho zase existují dimenze, v nichž to jde samo sebou, jež jsou nám jakoby "darovány" a jež se lichotivě mísí do našeho života jako nebeské obdarování. To je tak: nestaví-li Pán "domy životů, životních vztahů, přátelství", nadarmo se namáhají ti, kteří na tom pracují a namáhají se. Tak jako si člověk nemůže "zasloužit" lásku a přátelství, tak si nelze vynutit a "udělat" budovu svého života.

Tento biblický názor může mít dvojitý důsledek. Mohl by nás přivést k rezignaci a zbavit nás odvahy, protože všechna naše snaha, ať už v práci, v povolání, ve výchově a v ostatních vztazích musí být shledána nepatrná a nedůležitá, protože nemáme ani dost síly a moci vybudovat stabilní dům. „>Nestaví-li dům Hospodin – ach jo, pak ani nestojí za to s něčím začínat.“ Ten verš nám však může dodat odvalu, protože nám připomene, co my lidé dokážeme vykonat sami a co může vykonat jedině Bůh. Jde o to, abychom veškerou silou nezabírali na nesprávném místě, abychom se učili zacházet milosrdně s očekáváním vůči sobě i vůči ostatním a abychom nechali místo pro Boží požehnání. To je tajemný smysl tohoto žalmistova výroku. Ten, kdo umí vzít tuto hranici doopravdy, ten staví dům, který není vystavěn na písku.

*Vydáno v Institutu pro církve
a společnost "Männerarbeit"
jako příručka
Přeložil: Josef Špak*

Odluka - záhuba či záchrana církve?

Odluka církve od státu je jedno z nejdiskutovanějších témat od založení naší církve. Nahlédneme-li do Českých zápasů 20. let 20. století, již tam se můžeme podívat na různé náhledy tohoto tématu, které se dotýká zvláště hluboce ekonomiky a financování církve. V dnešní době je pro většinu duchovních a zvláště těch, co stojí v čele, odluka jakýmsi strašákem. Jak by naše církve bez podpory státu přežila, co s náboženskými obcemi a duchovními? Toto téma v sobě skrývá opravdu mnoho otázek. Zkusme se však podívat na odluku z jiné strany, hledat i klady této cesty. Může nám také něco přinést?

Mým osobním názorem je, že v sobě odluka církve od státu zahrnuje i mnoho pozitivních aspektů. Vždyť podíváme-li se na sociologické průzkumy a statistiky, nepříspěla právě snaha církví o navrácení majetků v posledních 14 letech k negativnímu společenskému vnímání církve a úbytku počtu členů i sympatizantů? Cožpak Kristus, když vysílal své učeníky, nevysílal je jako "chudé služebníky" v naprosté závislosti na Hospodinu a Duchu svatém? Vždyť většina apoštolů, včetně Pavla, měla své řemeslo, jímž se živili i na misijních cestách. Neprospělo by i nám, kdybychom vyšli ze svých mnohdy uzavřených far a náboženských obcí do civilních zaměstnání a sdíleli s lidmi ony prosté starosti i radosti? Zvěstovali evangelium nejen z kazatelen a při biblických hodinách, ale třeba i ze školních

kateder či v kancelářích? Neposlá nás právě Kristus všude a ke všem? Vyjít - nemohl by to být právě onen způsob, jak by se církev otevřela světu a začala s ním znovu plně komunikovat jeho jazykem? Vždyť Ježíš Kristus svým učeníkům neříká, „budete institucí někde na okraji“, ale „jste solí země“ a sůl nemůže být vně toho, co má solit, pak pozbývá svého účelu. Není tedy cesta, jak znovu naplnit naše poloprázdné kostely a modlitebny lidmi, vyjít za nimi do jejich každodenností a ukazovat jim, že i v každodenních drobnostech je Kristus stále živý a nám má co říci, že v každodenních starostech i radostech je On přítomen? Zároveň nevoláme stále hlasitěji po jakémsi očistění naší církve? Nemohla by být odluka také jisté pročištění i v našich řadách? Každý si pak bude muset položit otázku, zda slouží Hospodinu a je duchovním pro Hospodina samotného, má osobní vztah s ním, protože on ho povolal, nebo je to jeho zaměstnání a nebude-li honorován, je tato služba pro něj zátěží? Své přemýšlení nechci uzavírat jednoznačným názorem. Zkusme se však každý z nás zamyslet nad touto otázkou i z druhé strany, než je cesta budování instituce za podpory státu a ve svém rozvažování se podívejme na odluku církve nestranně, z pozice Písma svatého, Krista a jeho apoštolů, ale i našich otců zakladatelů.

**Rostislav Kotrč,
Kralupy nad Vltavou**

Z kazatelského plánu na tuto neděli

14. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Nepromeškejme vstup do Božího odpočívání
O ženě, která pro jakousi poruchu páteře nemohla chodit zpřímá, hovoří evangelium jako o „spoutané satanem“ (L 13,16). Spoutaní byli však daleko hůře svými zvyky a předsudky ti, kteří byli ochotni vytýkat Ježíšovi, že v tomto případě nevyčkal s uzdravením, dokud neskončí sobotní pracovní klid. Láska k bližnímu by však neměla znát odpočinek. Den bez ní je promarněným dnem.

Věřme pevně, že Ježíšova vysvobozující moc trvá, že i dnes je schopna vyprošťovat lidi ze všelijakých jejich pout. Spasitel pracoval a pracuje pro naše blaho bez oddechu i ve svátek. A naopak v jeho přítomnosti se může i nejjednodušší chvílka změnit ve svátek. Přijměme jeho vysvobozující dotyk, ať se můžeme napřímit, získat správný rozhled a bez potíží vykročit za Pánem!

Texty:

Iz 58,13-14, Žd 12,18-29, L 13,10-17, Žd 3,14-15 a 4,1, J 5,14-18 (Ř 14,5-10)

Modlitba:

Náš milosrdný Otče, děkujeme za všechnu tvou laskavou péči o nás. Především však ti děkujeme za to, že jsi nám poslal Ježíše Krista jako vítěze nad zlem, vysvoboditele ze hříchu a nejlepšího pomocníka v každé naší bolesti.

Rač nám pomáhat, aby se naše společenství s ním stále více utužovalo, abychom ani na chvíli nechtěli žít bez něho a abychom si ničím na světě nedali překážet v cestě za svým Spasitelem.

Kéž zasažení jeho láskou dokážeme ji dávat i svým bratrům a sestrám v kterékoliv chvíli!

Vhodné písně:

69, 87, 120, 181, 290, 300, 301, 308, 310

Sociální nepoctivost

Mk 3,1-6

V malé příhodě evangelia s člověkem, který trpěl obrnou ruky, zachycen jest velmi výrazně jeden nehezký rys zápasu sociálního.

Kristus je tu představitelem a prorokem myšlenky, že nesmí jít v sociálním snažení o nic jiného nežli o dobro. Prokázat a prokazovat dobro lidem, to je jeho sociální program.

Jeho protivníci zase mají jiný zájem. Dobro činit, ano, proč ne? Ale nade všechno jest jejich posice. Oni mají svůj šábes, o šábesu náleží celý národ jim a všechno musí se jim o každém šábesu podřízovati a nikdo nesmí se o šábesu jim z moci vymykati. Všecko dobré a snad i krásné, co se děje, má se dít a konati pro jejich zájem, k upevnění a povznesení jejich organizace a jejich moci. Konec konců bude dobré pouze to, co jim bude prospívati; a co nikoli, bude nutno pokládati za špatné, jak oni poručí.

Kristus je žádán od člověka nemocného, aby ho vyhojil. Ale je právě šábes - židovská neděle. Co dělat, když platný zákon kněžský zapovídá i lékařské úkony?

Ale Kristu jde o to, aby se konalo dobro, ne

o udržení nadvlády a autority panující třídy, byť to i církev byla.

My s ním souhlasíme.

Ale nesouhlasí s ním naše sociální praxe životní. Alespoň naše sociální zákonodárství je stále ještě ovládáno zájmy stran. Jak ta nebo ona předloha zákona přispěje k utužení organizace strany, ne jak prospěje člověku a kolik dobrého přinese.

Řešíme problémy své politiky pod zorným úhlem prospěšnosti stranické a ne prospěšnosti všeobecné; podle sympatií, ne podle práva a pravdy; demagogicky agitačně místo věčně.

A protože si tak počíná každá strana, nutno uzavírat koalice a povolovati si navzájem stranické koncese, často škodlivé celku.

Pokládá se takovýto život politický za vrchol moudrosti; ale v podstatě je to zařízení, které ohrožuje veškeru společenskou a v důsledcích svých i soukromou mravnost v samých kořenech.

Povinností naší jest učiti se spravedlnosti a pravdě a cvičiti se v ní tak usilovně, abychom také v životě sociálním a politickém jako občané státu dovedli i veřejné zájmy

Pane Bože,
drahý náš Otče nebeský,
děkuji ti za všechno, co mi dáváš,
děkuji za život ve zdraví,
za práci, kterou mám ráda,
za všechny své blízké,
děkuji za všechno,
co mi dáváš každý den.

Odpusť mi, že ne vždy
si toto vše uvědomuji,
že si včas nepřipomínám
tvoji velikou lásku,
tvoji nabízenou pomoc,
tvoje milosrdenství
a nechávám na sebe působit vlivy,
které vedou k nespokojenosti a úzkosti.

Pane Bože, dej, ať se naučím lépe
poslouchat tvůj hlas,
ať porozumím tvé vůli.
Amen.

EVA FRÝDOVÁ

vyjádřiti předlohami zákonů dobrých a spravedlivých a opřeli je dobrou vůlí celku, nepotřebující činit handlířské ústupky všelijaké politické nepoctivosti a heslové demagogii.

Karel Farský, 1924

Jednou jsem sehrál přátelské intelektuální hokejové utkání s rabínem.

Snažili jsme se najít jediné slovo, které by shrnovalo lidskou moudrost.

Rabín se vytasil s hebrejským slovem "timšel". To slovo je z nejstaršího příběhu společné četby nás všech - z Genesis, knihy počátku.

Po vyhnání z rajske zahrady měli Adam a Eva dva syny. Starší se jmenoval Kain. Byl to první člověk, který se nenarodil v ráji. Kain vyrostl, obdělával půdu a své první plody chtěl obětovat Bohu. Jahve obět nepřijal a vysvětlil Kainovi, že se zaplétá se zlem - číhalo za dveřmi. "Jenže," pokračoval Jahve, "ty nad zlem můžeš zvítězit a budeš žít plným životem."

To je stěžejní věta - to poslední, co Jahve Kainovi říká. "Můžeš nad zlem zvítězit a žít plným životem."

Klíčové slovo je hned to první, sloveso můžeš. V hebrejštině "timšel".

To slovo učence a teology trápí už velice dlouho. Je uprostřed pasáže, která je považována za jedno z pěti nejobtížnějších míst v celém Písmu - nejobtížnějších na překlad i porozumění.

V daném kontextu může to slovo nabývat různých významů, a zvláště to platí na ten rozhovor mezi Jahvem a Kainem.

Timšel se překládalo jako "musíš", což je příkaz, nařízení.

Timšel také překládali, jako "určitě", což implikuje předurčení.

Timšel dokonce překládali jako "nesmíš", z čehož cítíme beznadějnou závislost.

Ze všech těchto interpretací vyplývá vztah k Bohu, který mnoho svobody neposkytuje. Můj přítel rabín se domnívá, že praktické poselství té pasáže v Písmu se týká životaschopnosti - sděluje nám to "nebud' mrt-

"Timšel"

vý" nebo "nebud' jen trpnou obětí - žij - bud' aktivní".

Rabín to chápe jako upřímnou radu: se zlem to není jednoduché - opravdu bys s tím měl něco udělat.

Stačí to dovést o krůček dále - když by člověk něco udělat měl, tak to udělat může. Překládat timšel jako "můžeš" znamená použít slovo, z něhož vyplývá možnost volby.

Tady nejde o teologické hraní se slovíčky. Rozhodně se dá tvrdit, že lidé přinejmenším jednají, jako by správná interpretace slova timšel byla "můžeš" jednáme, jako bychom osud měli ve vlastních rukou. Mů-

žeme si myslet cokoliv a věřit čemukoliv, ale náš příběh se skládá z toho, co jsme skutečně udělali.

Člověk nemusí být teolog ani patřit k nějaké konkrétní náboženské skupině, aby se k této debatě připojil, ale k otázce "co je v životě možné" se každý vyjadřuje tím, jak vlastně žije. Každý tak či onak touto pravdou žije.

V moderní angličtině timšel jednoduše znamená "možná". Možná. To je naše slovo. Ta nejmoudřejší odpověď na zásadní otázky. Slovo, které nám ukazuje na otevřené dveře a široké obzory.

Nemyslím si, že smysl života je nějaká hádanka, kterou je třeba vyřešit. Život prostě je. Já jsem. Stát se může cokoliv. Zato si myslím, že mohu svůj život obdařit smyslem.

Nejistota je vlastně požehnání.

Kdyby mi všechno bylo úplně jasné, trávil bych život v hrozných úzkostech a bál bych se, že se ztratím. Ale protože všechno a cokoliv je vždycky možné, zázrak nikdy není daleko a divy stále přicházejí.

Věřím, že lidskou svobodu lze vyjádřit jedním slůvkem, které slouží jako cihlička přidržující dveře existence dokořán - možná.

Robert Fulghum

NAPLNIT SOUČASNÉ SNAŽENÍ MRAVNÍ I POZNÁNÍ VĚDECKÉ DUCHEM KRISTOVÝM

Je podstatou křesťanství jen vlastní duchovní růst?

Meditaci hledáme spíše v Bhútánu než u nás

O meditaci

Mnoho lidí se dnes domnívá, že meditace je něco vhodného jen pro úzký okruh lidí. Něco, co nemá pro praktický život valný význam. Na druhé straně dost lidí praktikuje meditaci běžně, ale úplně by se vydělili, kdyby je někdo z něčeho takového podezíral.

Domnívám se, že na začátku neuškodí ujasnit si některé souvislosti.

Slovo meditace pochází z latiny a znamená přemýšlení, cvičení. V náboženském kontextu to je trvalé cvičení v usebrání, jímž člověk soustřeďuje své myšlenky k Bohu.

O meditaci můžeme těžko hovořit, aniž bychom se dotkli pojmu mystika. Mystika, slovo pocházející z řečtiny, znamená v přeneseném smyslu zavřít oči a nahlížet vnitřním zrakem. Původně byla spjata s jevy související s mystérii – tajemnými rituály, tedy tím, co je temné, tajuplné. Cílem mystiky obecně je navození stavu sjednocení či bezprostředního vztahu mezi člověkem a transcencí (božstvem, Bohem, světovým rozumem apod.)

Meditace je jedním ze tří mystických stupňů na cestě k Bohu: koncentrace (soustředování), meditace (vyšší stupeň koncentrace) a kontemplace (sjednocení s božským). Ale tento pojem je nyní běžně užíván jako zahrnující všechny tři stupně.

Od počátků lidstva duchovní, posvátné bylo ve středu života kosmu i jednotlivce. Te-

Určitě jste to zažili ve styku s evangelikálními a letničními křesťany také. „Jsi spasen?“, zeptali se vás a vy jste tonuli v rozpacích, jak odpovědět, protože vás naše náboženská výchova nesměrovala k tomu, abyste moc mysleli na vlastní spásu. Spíš bylo vždycky zdůrazňováno, že těžko můžeme milovat Boha, kterého nevidíme, když v sobě nedokážeme najít vztah k lidem, které vidíme a kteří potřebují naši pomoc a podporu. Proto jsme šokováni, když mladá adeptka kněžského povolání řekne, že pro ni nemá žádný smysl navštěvovat staré a nemocné lidi, protože to nic nepřináší jejímu duchovnímu růstu. A tak to někdy vypadá tak, jako by se střetávaly dva „druhy“ křesťanů. Jedni, kteří se každé ráno, v poledne i večer pečlivě modlí z breviáře nebo ze žaltáře a snaží se dělat jen to, co prospívá jejich duchovnímu růstu, a ti druzí, kteří na vlastní růst moc nemyslí, snaží se víc se dívat kolem sebe, jestli někdo nečeká na jejich pomocnou ruku. Už Benedikt z Nursie učil své druhy v řádu, že je třeba najít rovnováhu. „Modli se a pracuj“ - mají dodnes na paměti jeho příkaz benediktini, kteří si tuto větu dali jako heslo svého řádu. Jenomže tato doba často vede k černobílému vidění natolik, že ti, co hledají duchovní růst, rádi kritizují ostatní, že jsou málo zbožní a že příliš nevěří. Ti, co se více zajímají o své bližní než o sebe, se zase domnívají, že duchovní růst zajímá jen lidi sobecké, kteří se považují za centrum všeho dění. Možná, že existuje nějaká cesta, jak spolupracovat a porozumět si, ale těžko ji zatím nalzáme.

(red)

prve později se tento náhled začal měnit. Služba božskému, oddanost se dostávaly do rozporu s oslavou jednotlivce, s upřednostňováním rozumu. To už nebyl týž LOGOS, který byl na počátku a s nímž jsme vstupovali v láskyplný vztah. Člověk se začal stavět rovným Bohu, respektive lidský rozum se cítil schopným rozhodovat se bez Boží pomoci. Z věčnosti jsme přešli do rozděleného času – minulosti, přítomnosti, budoucnosti. Vzpomínáme na minulost, očekáváme cosi od budoucnosti a přítomnost je pro nás jen mostem mezi nimi. Jen v některých – a to právě v těch opomíjených přítomných okamžicích je nám dáno poodhrnout závoj věčnosti a zažít původní celistvost. Všichni jsme takové chvíle zažili a myslím, že ani ten nejzarytější materialista by se neodvážil popřít jejich hluboký význam pro jeho vlastní život.

Naše doba je hektická, ale stále platí: „Má-li člověk žít, musí žít vším – tělem, duší, myslí, srdcem, duchem. Vše musí být pozdviženo a přetvořeno Božím působením v lásce a víře.“

Bůh je s námi stále, ale je třeba mu v našem životě vytvořit prostor. Božské lze uctívat prostřednictvím rituálů, které přebíráme z tradice. Ty nás spojují s věčností a dávají tak naší existenci další rozměry. Pro nás nejdůležitějším rituálem, z něhož čerpáme sílu a který nám dodává pocit sounáležitosti s řádem je mše svatá. Dále „Je třeba, aby

Písmo svaté bylo naším denním chlebem, chceme-li poznat jeho vnitřní tajemství, najít v něm Boha.“

Jako si uděláme čas na rozmluvu s lidmi, které milujeme, tak by se nám měl stát potřebou čas vyhrazený pro rozmluvu s Bohem. Modlit se a tiše naslouchat svým myšlenkám, dechu, zakoušet Přítomnost.

Avšak v naší civilizaci není již tak běžné o těchto věcech hovořit a zmíní-li se někdo o tom, že medituje, je to vnímáno jako lehce "nenormální". Dříve však měli lidé potřebu usbrání či meditace běžně a nenormální bylo božským se nezabývat. Celý život od narození až do smrti probíhal jako bohoslužba. Rituály při narození, dospívání, sňatku, stáří a smrti, různých oslavách měly svůj hluboký význam. Božské bylo stále ve středu dění.

V Evropě dříve a v některých kulturách i dnes bylo a je zvykem věnovat určitý životní úsek službě Bohu a výcviku v meditaci – ať již dětství nebo mládí strávit v klášteře a učit se, co je v životě důležité, nebo strávit stáří meditací v ústraní. Přírodní národy měly též iniciační rituály, jejichž součástí bylo strávit nějaký čas o samotě a naslouchat vnitřnímu hlasu.

Avšak Evropa již mezitím prošla renesancí, osvícenstvím upřednostňujícím potřeby člověka až k materialismu popírajícímu prvotnost duchovního principu vůbec. V 19. a 20. století byla mystika víceméně vylouče-

na z evropského předmětného myšlení jako něco poněkud neseriózního.

Teprve až s vědomím civilizační krize se znovu zvyšuje zájem o různé transpersonální mystické zážitky. Bohužel však konzum se vetřel i sem a je to znát.

V jedné "Strážné věži" jsem četla, že někteří lidé přistupují k duchovním naukám jako ke "švédskému stolu".

Vysvětluji si to tím, že kontinuita duchovního života již byla narušena a je často těžší vrátit se k "víře otců" než se obrátit k nějakému exotickému učení, o kterém nemáme moc informací, a tudíž neznáme jeho zápory.

Zároveň se však domnívám, že křesťanské církve by se měly více zabývat tím, co hýbe duchovním životem současníků.

Už dnes většinu národa prostě nezajímá, co se v křesťanských církvích děje, i když křesťanské hodnoty "jakž takž" uznávají. Tím samozřejmě nechci říci, že kněží by se měli přeskolit na transpersonální psychology a hlubinné ekology.

Meditovat však můžeme všichni bez ohledu

na to, co si kdo pod tímto pojmem představuje.

„Každý člověk je bytost schopná transcendence, otevřenosti vůči tomu, co nás přesahuje a zároveň pro nás zůstává tajemstvím. Člověk je schopen s tímto božským "Ty" vstoupit ve vztah. Vztah důvěrný, přesahující vše myslitelné.“

A pak je psáno: „...tam, kde se dva nebo tři shromáždí v mém jménu, já jsem mezi nimi.“

Proto společná bohoslužba, společné modlitby a meditace jsou pramenem síly a inspirace pro ty, kteří sdílejí tuto zkušenost. Zkušenost pro ty, kteří jsou vně, slovy nesdílitelnou, ale pro ty, kteří se účastní, naprosto reálnou.

Ve Skutcích najdeme v závěru chvalozpěv určený k tanci. Podle tradice Spasitel stál uprostřed kruhu, jeho učedníci tančili kolem držíce se za ruce. Vykupitel stojící vprostřed kruhu se nehýbá, avšak přesto, či právě proto, je středem všeho, je to sama „zcela nehybná věčnost“.

Účastníci tohoto tance jsem se stala na

semináři sakrálních tanců německé profesorky Gabriely Wossien.

Ona předčítala slova chvalozpěvu, my ostatní jsme odpovídali slovy učedníků "Amen" a tančili kolem středu.

Závěr chvalozpěvu zněl:

„Veškerenstvo se nahoře účastní tance. Amen.“

Kdo netančí, neporozumí tomu, co se má stát. Amen.“

Tak všechny způsoby, jak Jemu projevovat lásku, jsou dovoleny – modlitba, rozjímání, denní práce, zpěv, umělecká tvorba, tanec, dobré skutky. Pokud toto vše konáme k jeho chvále, pak se stírá rozdíl mezi meditací a běžným životem. Kéž celý náš život se stává modlitbou.

Markéta Hlasivcová, 2004

(Práce Literárního klubu u sv. Mikuláše)

Literatura:

MERTON, Thomas. Rozjímání v samotě. Řím : Křesťanská akademie, 1970. 121 s.

POKORNÝ, Petr. Píseň o perle. Praha: Vyšehrad, 1998. 326 s. ISBN 80-7021-246-2.

O modlitbě

*Za onoho času řekl Pán Ježíš některým, kteří v něho důvěřovali:
„Potřebí vždy se modlit“.*

L 18,1

Zeptáš se patrně, co to je modlit se. Jan z Damašku praví: „Je to pozdvihnouti mysl k Bohu“. Nemožná-li se kdo v srdci, nadarmo pracuje jazykem a ničeho nedosáhne, podobně jako běžící-li oba mlýnské kameny a není-li mezi nimi zrna, neběží a neotáčejí se k užítku, nýbrž narážejí o sebe naprázdno. Proč? Protože schází mlynář, jenž má nasypati zrní. Tak podobně není doma mlynář, to jest duše, nýbrž se toulá v hříšných myšlenkách sem i tam, snad dlí u milenky. A zuby, to jsou mlýnské kameny, stále melou, běží a drčí „dr, dr, dr“. Co z toho (duše) získá? Zrovna tolik, kolik mlynář, když mlýn běží naprázdno. A proto platí: „Potřebí (je) vždycky se modlit a neoblevovati“. Namítneš: „Jak pak se mohu ustavičně modlit?“ Augustin praví ve výkladu Super Psalmo (O žalmu) I, v. 2: „Jdeš na pole, ne proto však, abys posunul mezník - hle chválils Boha. Jdeš na trh, nikoliv abys podváděl, prodáváš jen pro potřebu, nic jiného od nikoho nežádáš - hle, chválils Boha. A tak nechť děláš cokoli, jen když zůstáváš bez smrtelného hříchu - hle, chválils Boha, poněvadž tobě >milujícímu všechny věci napomáhají k dobrému< (Ř 8,28)“.

Jak se nemáme modlit, ukazuje Písmo na pyšném farizeovi (L 18,11): „Farizeus stoje,

takto se sám v sobě modlil: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé“. Pýcha farizeova je patrna z toho, že stál. Často totiž znamená vyvyšování těla zároveň vyvyšování mysli. Jsou zde jeho napodobitelé, hlavně ti členové církve, kteří z pýchy, aby se s ostatními před Bohem nepokořili, stydí se pokleknouti, ač přece apoštol praví: „Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo“ (Fp 2,10). - Dále je patrna jeho pýcha ze způsobu jeho vnitřní modlitby, an dí: >sám v sobě<, tj. samolibě. Proto když se modlíte, nemodlete se >sami v sobě< tak, abyste se sami sobě líbili, nýbrž spíše, abyste se líbili Bohu. Proti tomu jednájí všichni, kdož užívají modliteb ozdobně složených a oděných v obal slov od těch, kdož si libují ve zvláštnostech, Boží však modlitbou, kterou složil sám Kristus, pohrdají a nijak si jí neváží.

„Já jsem vinný kmen, vy ratolesti.

*Kdo zůstává ve mně, a já v něm,
ten nese ovoce mnohé...“*

J 15,1-5

„Ten nese ovoce mnohé“, tj. odměna, jež předchází blaženost. Praví se >ovoce mnohé<, protože dostane velkou odměnu. Proto nechť si uvědomí prostí lidé, že jediný Otčenáš, který se tu modlí jediný člověk, jenž je v milosti Boží, sám o sobě více platí, než všechny modlitby všech lidí až do soudného dne. To se myslí tak, že ten Otčenáš mu může vysloužiti život věčný, když se ho modlí hodně, jsa v milosti Boží, avšak ani všechny Otčenáše celého světa nemohou

duši vyrvati z pekla, ba ani ne hned z očistce, nýbrž jsou to jen jakési pomůcky, jež podporují rychlejší vysvobození ze žaláře v očistci. Kdyby to lidé uvažovali, nedali by se šáliti kupovanými modlitbami, nýbrž sami by konali dobro, často a upřímně litovali minulých hříchů, vystříhali se budoucích a s upřímným dobrým předsevzetím utíkali se o pomoc k svému Bohu.

* * *

Marná bývá modlitba z pěti důvodů - nejprve pro nehodnost prosebníka...

Dále vyzní modlitba nadarmo, je-li osoba, za níž se prosí, nehodná - podle 1 Kr 13 nebyla vyslyšena modlitba Samuelova za Saula a bylo mu řečeno: „Nepros za něho, >nebo jsem ho zavrhl<“.

Za třetí pro neužitečnost toho, zač se prosí, jak je patrna z Marka o synech Zebedeových, kteří prosili o světské prvenství a nebyli vyslyšeni, neboť jim bylo řečeno: „Nevíte, zač prosíte“ (Mk 10,38).

Za čtvrté pro bezbožnost prosebníka, podle Isaiáše 29,13: „Lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce daleko jest ode mne“. Toto řekl Kristus farizeům, kteří jeho příkázání pro svá ustanovení přestupovali.

Za páté pro nezřízený způsob, jakým se modlitba koná - jako pro malichernost nebo pro neužitečnost, například když někdo prosí, aby jeho koně nepošli, aby mu nebyl povalen plot nebo aby mu neshnila pšenice a za podobné malichernosti.

Chvalte Hospodina všichni lidé...

21. srpna skončil druhý královéhradecký diecézní varhanický kurz (kdyby byl pořádán pod hlavičkou ústřední rady jako kdysi, byl by to již jedenáctý ročník). Ale začněme vzpomínat pěkně od začátku.

Pro veliký úspěch a pohodu z minulých dvou let se nás opět sešlo 25 v pátek třináctého v Náchodě. Někteří tu byli poprvé, jiní se mohou pyšnit tím, že nevynechali ani jeden kurz.

I když se kurz konal již po třetí ve stejném městě, stejné to nebylo, neboť město slavilo 750 výročí první zmínky o městě a Husův sbor zase 75 let od otevření sboru. Sbor byl nově vymalován a opraven, zahrada a park u sboru zkrášleny.

Program se ale nijak nelišil. V sobotu jsme se vydali na celodenní poznávací výlet. Loni jsme překročili hranice naší vlasti, letos jsme zůstali věrní naší krásné zemi i památkám. S objednaným autobusem i s panem řidičem jsme se vydali směrem na Starkoč, do nedaleké vesnice, kde již na nás čekal evangelický farář, aby nás provedl kostelíkem a nechal nás zahrát na varhany. Tyto sobotní výlety jsou zaměřeny hlavně na poznávání varhan, takže kde můžeme, tam si zahrájeme. Dále jsme zajeli do České Skalice, kde jsme si prohlédli náš sbor, varhany i kolumbárium a rychle se přemístili do římskokatolického kostela. Jelikož jsme měli objednanu prohlídku na Kuksu, nemohli jsme se v České Skalici déle zdržet. Na Kuksu bylo pro nás připravené překvapení od vedoucího kurzu. Kdo z vás to tam zná, jistě ví, že v rámci prohlídky se prochází místní kaplí, kde jsou nádherné varhany, ale nejsou přístupné veřejnosti. To bychom ale nesměli být varhaníci, abychom zůstali pod kůrem. Na kůr se dostalo sice jen pár vybraných jedinců, ale svojí hrou potěšili ostatní posluchače. Byl to opravdu nádherný zvuk a je škoda, že jiní návštěvníci nemají možnost tento královský nástroj slyšet. Z barokního kuksského špitálu jsme se zajeli podívat do zámecké kaple Zjevení Páně ve Smiřicích, kde jsme na varhany nehráli, neboť nejsou technicky v pořádku, ale alespoň jsme mohli vyzkoušet akustiku a velmi příjemné průvodkyni zazpívat. Pak jsme se zajeli podívat do sboru ve Smiřicích a do nedaleké Jaroměře. Jelikož je blízko pevnost Josefov, zajeli jsme i tam. Přivítala nás mladá průvodkyně s pronikavým hlasem a menší postavy, což se pak ukázalo být výhodnější. Její černý humor nás provázel tmavými chodbami, které jsme si osvěcova-

li svíčkami. Na konci jsme si na vlastní kůži vyzkoušeli, jak špatně se chodí ve tmě a byli jsme proto vděční, že jsme ve zdraví vyšli na světlo. Náš celodenní výlet se přiblížil k závěru. Zbývalo už jen poděkovat panu řidiči za trpělivost a za pěknou a bezpečnou jízdu. I přes proměnlivé počasí se nám výlet vydařil.

A byl večer a bylo jitro den sedmý, den odpočinku, den oslav Pána. Bohoslužbu sloužil místní bratr farář Zdeněk Kovalčík a spirituál kurzu bratr Josef Špak. My, účastníci kurzu, jsme místním sestrám a bratrům zazpívali některé nacvičené písně z Taizé. Odpoledne nás čekalo ještě jedno vystoupení a to v římskokatolickém kostele u sv. Vavřince při večerní mši, kde jsme také zazpívali písně z Taizé, ale i Ordinárium podle Petra Ebena. Večer patřil již tradičně biblické večeri, kterou pro nás připravila sestra Helena Hartychová.

Od pondělí do pátku nám začal pevný pracovní režim. Jelikož jsme přijeli se něco nového naučit, či se zlepšit ve hře na varhany i ve zpěvu, museli jsme pilně cvičit. Hrál se v Husově sboru, v kostele sv. Vavřince, v kostele sv. Michala, ve Farského síni i ve farní kanceláři. Někteří si přivezli vlastní nástroje, takže hra či zpěv byly slyšet i z ubytovny. Římskokatolická církev v Náchodě nám poskytla více prostoru pro cvičení, proto byla hra v jejích kostelech slyšet i v odpoledních hodinách, za což jsme byli

velice vděční. Týden cvičení vyvrcholil pátečním večerním koncertem v Husově sboru, kam přišlo okolo šedesáti posluchačů, což je za ty tři roky nejvíce a je to i známka toho, že náboženská obec pod vedením dr. Zdeňka Kovalčíka ožívá. Posluchači slyšeli nejen sbor účastníků, ale i hru a zpěv jednotlivců. Program byl opravdu pestrý, zazněly různé hudební žánry: J. S. Bach, J. K. Vaňhal, J. K. Kuchař, Purcel, A. Dvořák, F. Schubert, B. Smetana, C. Balbastre, J. Czerny, J. Roberts, P. Eben i vlastní tvorba Václava Kovalčíka.

V sobotu jsme se rozloučili s místními songovou liturgií od dr. Milana Salajky.

Během celého týdne nás při ranních a večerních pobožnostech vedl spirituál kurzu bratr Josef Špak, který měl vše výborně připravené. Za těch pět dní jsme se naučili a zazpívali mnoho písní, které se běžně v náboženských obcích nezpívají, neboť jsou těžší. Jelikož by bez přednášky kurz nebyl kurzem, připravil si pro nás náš spirituál také přednášku o církevním roku.

Závěrem už jen poděkování sestře Hartychové za její kuchařské umění, Katce Palové za trpělivost se zpěváky, bratru Josefu Špakovi za duchovní vedení. Největší díky však patří vedoucímu kurzu bratru Zdeňkovi Kovalčíkovi, bez kterého by nevznikl tento kurz ani takové společenství. Málokdo si dokáže představit, kolik úsilí a času stojí zajištění základního fungování a to nemluví ani o potřebném zajištění sponzorů. Za všechno děkujeme a přejeme mnoho síly a trpělivosti do dalšího roku.

Hana Rohlíčková

Opět jsme se proslavili

Pod titulkem "Husitský patriarcha Schwarz objel na kole celou republiku" vydala ČTK 22. srpna následující zprávu:

Patriarcha Církve československé husitské Jan Schwarz se vydal na netradiční prázdninovou cestu a pravděpodobně jako první církevní hodnostář objel Českou republiku na kole. Cesta, při které ujel 1800 kilometrů, mu trvala 18 dní. Okruh zahájil ve Znojmě a přes Šumavu, Krušné hory, Orlické hory, Jeseníky a Beskydy se zase do Znojma vrátil.

„Bylo to 18 dní nejrůznějších nálezu a ztrát, kdy jsem cestu ztrácel a znova ji nalézal. Ono na těch hranicích to není moc dobře značené, takže člověk někam jede a několikrát se vrací,“ popsal ČTK své zážitky Schwarz.

Cesta sice nebyla služební, vždy si ale našel čas promluvit si s místními lidmi. „Třeba v Šardicích na jižní Moravě jsem potkal chlapíka, který jel na kole, na takové staro-

žitosti. Hned se ptal, kdo jsem a kam jedu. Pražáci by to asi považovali za dotazy na hranici slušnosti, ale to není vyzvídání, to je snaha člověka potkat se s člověkem,“ řekl Schwarz.

Pozn. redakce: Jde o skutečně výjimečný a obdivuhodný výkon. Naše republika měří po obvodu 2 303,4 km. Kdo sledoval na olympiádě závody na horských kolech, ví, že vítěz na 50 km jel průměrnou rychlostí 20,1 km za hodinu.

CICERO: NĚKOLIK MOUDROSTÍ

* Ať děláme cokoli, má nám záležet na tom, co děláme, ne na tom, zda nás někdo vidí.

* Nemůžeme moudrost stále jen sbírat, musíme ji také uplatňovat.

* Největším lákadlem ke špatným skutkům je naděje na beztrčnost.

Radostný výlet

V sobotu 5. června bylo od časného rána nebe zatažené a přšelo a přšelo. Přesto se děti na různých místech naší republiky těšily, že společně oslaví svůj svátek. Některé se chystaly už před pátou hodinou ranní, aby se dostaly do Prahy na tradiční "Malování na chodníku". Přes nepřízeň počasí se nás sešlo na čtyřicet.

Dopoledne jsme společně strávili v Dejvicích, abychom v naší ústřední budově získali znalosti, jak se stát učedníkem Pána Ježíše. Sestra farářka Ema Blažková za pomoci sestry farářky Jiřinky Mojžíšové a za použití k tomuto účelu vyrobeného flanelografu od kolegyně Renaty Krausové zaujala děti i dospělé vyprávěním o prvních učednících Páně. Za doprovodu sestry farářky Jindřišky Buttové si při kytarě děti několikrát zazpívaly a naučily se píseň Dvanáct bylo učedníků.

A pak už nastalo vlastní malování. Ne sice na chodník, ale na papír velikosti A3, na nichž rovněž vznikaly zajímavé obrázky. Však také hodnocení nebylo jednoduché! Několikačlenná porota pod vedením sestry Mgr. Jany Krajčírkové pečlivě zvažovala – zejména podle věku dětí – komu se podařilo lépe vystihnout pozvání Pána Ježíše do kruhu učedníků.

Oceňovalo se nejen provedení kresby, ale zvláště originalita nápadů.

Po nachystaném občerstvení a obědě z vlastních zásob děti dostaly odměny. Většina si odnesla velmi hezkou knížku od Miriam

Holíkové "O Pánu Ježíši dětem" s roztomilými obrázky Vlasty Švejdvové. Každé dítě dostalo sítku s míčkem, kterou pro tento účel ráda a ochotně ušila sestra duchovní Eva Ševčíková. Pamětní listy na letošní malování si odnesli i dospělí. Děti zároveň dostaly mnoho různých tisků z Brněnské tiskové misie a dalších křesťanských organizací.

Když byl dopolední program u konce, objevilo se na obloze slunce a mohli jsme radostně vyrazit za dalším cílem našeho výletu do Prahy. Byla jí návštěva Muzea dětských hraček na Pražském hradě. Nastalo velké fotografování, zvláště roztodivných panenek a nádherně oblečených barbín. I hoši si přišli na své u miniaturních exponátů lodí, vlaků a všelijakých strojů. Na památku si děti koupily pohledy, káču či jiné drobné hračky.

A potom jsme se už pomalu s Prahou loučili. Zámecké schody obklopené mnoha stánky nás přivedly na stanici metra Malostranská, kde jsme si v přilehlých Valdštejnských zahradách prohlédli parky s květinami, rybičkami, pávy a jiným ptactvem. Většinu z nás odvezl navečer vlak z Hlavního nádraží zpět domů.

Na závěr chceme touto cestou poděkovat všem, kteří se na letošní organizaci Dne dětí podíleli a za finanční podporu celé akce náboženské obci Praha 1 – Staré Město a náboženské obci Praha 7 – Holešovice. Naše vděčnost patří také tiskárně TYPO v Kolíně za poskytnutí sponzorského daru a v neposlední řadě Pánu Bohu, který nás po celý den provázel svou přítomností, chránil nás a pozvedal ke svým výšinám.

Krasava Machová

Dopis AKT

Vážení a milí, sestry a bratři, srdečně Vás všechny zdravíme na počátku "zimního semestru" v roce vstupu naší republiky do Evropské unie a v roce konání 28. olympijských her v Athénách. Obojí je spojeno s úsilím lidstva o realizaci a dodržování těch nejvyšších ideálů – mírového, bratrského spolunažívání národů v podmínkách spravedlnosti a neporušitelnosti přirozených práv člověka a obecně sdílených hodnot lidství – mravnosti, čestnosti, humanity, rovnosti, demokracie a svobody.

S politováním jsme však již museli zaznamenat, opětovně od "teutofonních" sousedů, varovné signály, vybízející k bdělosti. Jmenovitě z "křesťanského" Bavorska zazněl arogantním a ignorantským postnacistickým tónem výhrůžný projev Edmunda Stoibera ohledně uplatnění restitučních nároků vysíd-

lenců páté kolony z bývalé ČSR, svědčící o svérázných revanšistických představách o spoluzití rovných členů EU a o korigování výsledků druhé světové války, kterou toto etnikum zavinilo. Nijak povzbudivým není ani tamní soudní rozhodnutí o uznání práva na svobodu vzpomínkové pouti ke hrobu válečného zločince, Hitlerova náměstka Hesse. Nemáme, zatím, dobré zkušenosti s demokraciemi s "přívlastkem", (u vína je tomu jinak), zejména s tzv. "lidovou demokracií", jež znamenala, že to budeme mít lepší. Zatím, ovšem, naivní liberalismus přispěl k rozkradení podstatné části národního majetku při tzv. privatizaci. Oba přívlastky (shodou okolností začínající na "li-") nepochybně přispěly ke snížení mravního povědomí ve společnosti.

Velmi nás potěšily kontakty s HTF UK, reprezentované zejména prof. dr. Z. Kučerou, em. děkanem a jeho spolupracovníkem, proděkanem br. ThDr. Jiřím Vogelem, kteří naše vnímání náboženské reality kvalifikovaně a

úspěšně obrátili ke kořenům naší Církve československé husitské. Posledně jmenovaný také zakončil minulý semestr přednáškou o dědictví katolického modernismu v naší církvi. Oba též obohatili knihovnu AKT knižními dary. Br. Z. Kučera nám věnoval svá díla: MODERNISMUS – Historie nebo výzva? (spoluaut. J. B. Lášek), HOŘE A MILOST – Ke kořenům teologie církve radikálního modernismu, a PRAVDA A ILUZE MODERNÍ TEOLOGIE – Hledání věrohodné transcendence od moderny k postmoderně, a br. J. Vogel nám věnoval několik výtisků své knihy HERMAN SCHELL – apologeta a dogmatik. Srdečný dík!

Těšíme se na bratrskou spolupráci, na co nejhoynější obecenství a srdečně zdravíme – Vaši

doc. dr. Jaroslav Holeček,
předseda Akademického klubu Tábor
Radoslava Nezhybová
jednatelka

Kalendarium-září

6. 9. 1959 - V Brně byl zahájen I. mezinárodní veletrh specializovaný na strojírenství; vystavovalo na něm 432 vystavovatelů z 28 zemí. Trval dva týdny a navštívilo jej přes milion návštěvníků. Veletrhu předcházely výstavy československého strojírenství (první se konala v září 1955).

6. 9. 1964 - Zemřel v Mariánských Lázních **Bohumil Prusík** (* 26. 5. 1886 v Klatovech) - lékař, internista, jehož zásluhou se už v období před rokem 1918 v české medicíně uplatňovaly některé tehdy nové diagnostické a terapeutické metody (použití elektrokardiografu, pneumotorax aj.). Jeho největší význam je v oblasti kardiologie, je též zakladatelem české angiologie (nauky o cévách).

7. 9. 1899 - Zemřela v Praze **Karolina Světlá** (* 24. 2. 1830 v Praze) - spisovatelka.

7. 9. 1914 - Narodila se v Praze **Lída Baarová** (vl. jménem Lidmila Babková) (+ 27. 10. 2000 v Salzburgu) - filmová herečka.

8. 9. -15. 11. - 1. československý armádní sbor v SSSR se účastnil bojů tzv. karpatsko-dukelské operace sovětské 38. armády 1. ukrajinského frontu; 6. října průzkumná četa 2. praporu 1. československé brigády překročila československou státní hranici a vstoupila do Vyšného Komárniku. Nezdařená operace si vyžádala životy 21 tisíc sovětských a 1900 československých vojáků. Po roztržce mezi sovětským velením a československým velitelským sborem byl v noci z 9. na 10. září sesazen z funkce velitele československého sboru generál J. Kratochvíl a nahrazen L. Svobodou.

9. 9. 1434 - Moravané (včetně panských stoupenců kalicha) uzavřeli v Brně landfrýd s Albrechtem II. Habsburským, přijali ho za svého pána a on jim potvrdil privilegia; smlouvu pečetil i olomoucký biskup Konrád ze Zvole a opavský vévoda Václav.

9. 9. 1594 - Matyášovo vojsko utrpělo těžkou porážku na Žitném ostrově; Ráb se ocitl v tureckém obklíčení a jeho posádka kapitulovala (projevila se naprostá vojenská neschopnost Matyáše Habsburského).

9. 9. 1894 - V Litomyšli byla založena Křesťanská sociální strana pro Čechy a Moravu; programově vycházela z encykliky papeže Lva XIII. Rerum novarum (15. května 1891), v níž papež projevil zájem o sociální problémy a naznačil jejich řešení. Od září 1899, kdy se osamostatnila Křesťansko-sociální strana (na Moravě) zásluhou J. Šrámka na Velehradě, nesla poté nový název Česká strana křesťansko-sociální. V přijatém programu nabízela především "řešit sociální otázku na základě katolickém".

9. 9. 1939 - Narodil se v Sedlci na Benešov-

sku **Jiří Načeradský** - malíř, od roku 1991 profesor na Akademii výtvarných umění v Praze.

9. 9. 1984 - Zemřel v Praze **Jiří Dohnal** (* 12. 8. 1905 v Holoubkově) - herec a režisér.

10. 9. 1799 - Z iniciativy šlechtické Společnosti vlasteneckých přátel umění v Čechách vznikla kreslířská škola, později nazývaná Akademie výtvarných umění; prvním ředitelem se stal malíř J. Bergler. Svou činnost zahájila o rok později.

10. 9. 1919 - Mezi mocnostmi Dohody a Rakouskem byla podepsána mírová smlouva v Saint Germain-en-Laye; Rakousko se stalo suverénním státem a uznalo nezávislost ČSR i korekci svých hranic. Díky tomu připadlo Československu území Vitorazska (113 km², 10 000 obyvatel) a Valticka (83 km², 10 600 obyvatel). Součástí smlouvy byla tzv. malá minoritní smlouva, podle níž Podkarpatská Rus (území o velikosti 12 644 km², obývané 597 000 obyvateli, převážně Rusíny) se stala územím ČSR. V ČSR byla smlouva ratifikována 10. listopadu 1919.

11. 9. 1914 - Na společné schůzi českých krajanských spolků v Petrohradě vznikla Rada Čechů na Rusi (její delegace byla 17. září přijata carem Mikulášem II.). Od února 1915 nesla název Svaz českých spolků na Rusi se sídlem v Moskvě. Po přistoupení slovenských krajanů byl Svaz v červnu 1915 přejmenován na Svaz česko-slovenských spolků na Rusi. Představoval vrcholný orgán krajanického odboje na Rusi za I. světové války; předsedou byl B. Čermák, jednatelem J. Klecanda a tiskovým orgánem od června 1915 týdeník Čechoslovák, vycházející v Petrohradě (redaktorem byl B. Pavlů). Již koncem roku 1914 vydával v Kyjevě V. Švihovský časopis Čechoslovan, v jehož redakci také krátce pracoval prozaik a satirický žurnalista Jaroslav Hašek, autor světově proslulého protimilitaristického románu Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války.

11. 9. - 24. 11. 1964 - Delegace československých římskokatolických duchovních se účastnila třetího zasedání II. vatikánského koncilu v Římě.

11. 9. 1919 - Narodil se v Plzni **Ota Šik** (+ 22. 8. 2004 v Saint Gallen ve Švýcarsku) - národohospodář a politik, jeden z představitelů tzv. Pražského jara.

12. 9. 1899 - V Kutné Hoře byl zahájen proces s židovským mladíkem L. Hilsnerem obviněným z rituální vraždy dívky A. Hru-

zové v Polné na Českomoravské vrchovině. V katolickém i nacionálně zaměřeném tisku probíhala před procesem zuřivá kampaň nejen proti Hilsnerovi a Židům, ale i proti jeho obhájcům. Proti nechutné antisemitské štvanci se postavilo několik intelektuálů v čele s prof. T. G. Masarykem; ten vydal v listopadu t. r. brožuru Nutnost revidovat proces polenský. Masarykovo vystoupení změnilo celý proces v politickou aféru (tzv. hilsneriádu); vlna domácího antisemitismu byla vyvolána tzv. Dreyfusovou aférou ve Francii.

(red)

Nepřehlédněte!

Soutěž ve znalosti Bible pro děti do 16 let – STEZKA PÍSMÁKŮ – pokračuje. Letos se koná již 5. kolo. Právě nyní je nejlepší čas přihlásit se k účasti. Přihlášky do prvního korespondenčního kola a veškeré další informace lze získat na adrese: Vladislav Jech, Zelenácká 34, 198 00 Praha 9, tel.: 281 865 223, e-mail: vjech.kamzik@volny.cz.

Jak již bylo upozorněno v Novém čís. zápase před prázdninami, tentokrát se budou prověřovat znalosti z následujících biblických knih: čtyři evangelia, kniha Daniel, epištola Jakubova a kniha Jozue. Používá se ekumenický překlad Bible. Kdo můžete, přihlaste se! Sláva vítězům, čest poraženým. Ti, kdo uspějí v prvním kole (probíhá do konce září), postoupí do finále, které se uskuteční v Praze 20. listopadu 2004. Hodně štěstí a Boží pomoci všem odvážným přeje

Krasava Machová

Akademický klubů Tábor zve

11. září

MUDr. Květa Karpfelová: "ENDOKRINNÍ SYSTÉM – jeden ze zázraků strojení"

9. října

PhDr. Jiří Pospíšil: "Několik poznámek k ROKU ČESKÉ HUDBY"

13. listopadu

PhDr. Miroslava Pavlíčková: "ČLOVĚK A VESMÍR"

11. prosince

"ADVENTNÍ ROZJÍMÁNÍ s nadílkou"

15. ledna 2005

ThDr. Světluše Košíčková: "VĚROUČNÝ ODKAZ prof. Z. TRTÍKA"

Klubová setkání se konají ve 14.30 h ve sborovně NO CČSH, Brno - Botanická.

(AKT)

NOVÝ ČESKOSLOVENSKÝ ZÁPAS - týdeník členů Církve československé husitské

Vydávají členové Církve čs. husitské, adresa redakce: Vratislavova 8, 120 00 Praha 2

Šéfredaktorka: Dr. Helena Noemi Bastlová, grafik: Jan Rohlíček <http://www.cirkev-online.cz>

redaktoři: Hana Rohlíčková a Mgr. Pavel Mašek, tel.: 242441598, e-mail: redakce@cirkev-online.cz

Tisk a distribuce vlastní pro vnitřní potřebu členů Církve československé husitské